

လ မင်း မို မို

၆၈၇

၈

တိမ်

မည်း

ညို

L လီ

အခန်း(၁)

‘ရပါပြီသမီးရယ်၊ စာချုပ်က ပြည့်စုံပါတယ်’

ဒေါ်သင်းသင်းနွယ်က စာချုပ်များကို ပျို့လက်ထဲ ပြန်၍ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောလျှင်...

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ဒါဖြင့် ပျို့ မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီတိတိကို ဒီကိုလားပြီး စာချုပ် ချုပ်လိုက်တော့မယ်၊ စရန်ငွေ နုတ်ပြီး ကျန်ငွေကို နက်ဖြန်မနက်မှာ အားလုံးချေပျံ့မယ်၊ မနက်ကိုးနာရီ အန်တီ အဆင်ပြေပါတယ်နော်’

‘ပြေပါတယ်’

‘ကိုးနာရီ စာချုပ်ချုပ်ပြီးရင် ပျို့က အပေါ်ထပ်ကို ချက်ချင်းပဲ အိမ်ပြောင်းလိုက်တော့မယ်။ အောက်ထပ်ကိုတော့ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ အတွက် လိုအပ်တာ နည်းနည်း ထပ်ပြုပြင်တာကို နက်ဖြန်ပဲ စလိုက်တော့မယ် အန်တီ’

‘လုပ်ပါ... လုပ်ပါ၊ ကောင်းပါတယ်’

တစ်ချိန်လုံး အခန်းထောင့်နံရံကို လက်ပိုက်မှီရပ်၍ စိုက်ကြည့်နေသော ဒေါ်သင်းသင်းနွယ်ရဲ့ သား သားထွေးဆိုတဲ့ ကောင်လေးက...

‘ကျွန်တော် ဘာကူလုပ်ပေးရဦးမလဲ မမ’

‘ဪ... ရပါတယ်၊ ကြီးကြီးမားမား ကူစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ကျေးဇူးပါပဲ’

ပျိုက အပြုံးကလေးနှင့် မှ င်သေသေ ဖြေလိုက်ရပါသည်။ ဒီကောင်ကလေးဟာ သူ့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ အမူအရာ ဟန်ပန်တွေကြောင့် သာ ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက်အသွင် မလောက်လေးမလောက်စား ဖြစ်နေပေမဲ့ ပျိုထက် နှစ်နှစ်လောက်ထပ်ပိုပြီး မငယ်နိုင်ပါ။

ဆံပင်က အမျှင်ကလေးတွေလို ဖွာကော့နေကာ ကိုးရီးယား မင်းသားလေးတွေ ဟန်ပန်ရှိတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ သူတို့ တိုက်ရဲ့ အောက်နှစ်ခန်းကို ပျို ငှားရမ်းဖို့ စတင်ဆက်သွယ်ဖြစ်ကတည်းက စပြီး ပျိုကို အရောဝင်ချင်တာ၊ ငေးမောခိုးကြည့်တတ်တာ အသိသားပင်။

ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ မနက်ဖြန် စာချုပ်ကြီးချုပ်တော့ ‘ကိုည’ ပါလာမှာ ပဲ။ ကိုညက အသိသက်သေနေရာက လက်မှတ်ရေးထိုးမှာ ပဲ။ မတော်တဆ စကားစပ်ရင်း ပြုရင်း အဲဒီ ‘ညီညဦး’ ဆိုတဲ့ သူဟာ ပျိုကလျာရဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးသော ချစ်သူဆိုတာ သိသွားကြမှာ ပဲပေါ့။

‘မမတို့ ချက်ချင်း အိမ်ပြောင်းလာမှာ ဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ သယ်စရာရှိတာတွေ ကျွန်တော် ကူညီသယ်ပေးလို့ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိပါတယ်’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ အားမနာနဲ့ သမီး၊ သမီးတို့ က တူဝရီးနှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ သားထွေးက ဒီနားမှာ တင် သူ့ဘော်ဒါတွေ အများကြီး၊ ခိုင်းစရာရှိတာ ခေါ်သာခိုင်း၊ အလကား အားနေတာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ကြီးကြီးရယ်၊ ပျိုရယ်၊ အလုပ်သမား မိန်းကလေး ပန်းနုရယ်၊ အမျိုးသမီးချည်းပဲ မို့လို့ ပျိုက ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ကို Moving service တစ်ခုကို အပ်လိုက်ပါတယ် အန်တီ၊ သူတို့ အစအဆုံး သယ်ပေး ရွှေ့ပေးပါလိမ့်မယ်’

‘ဪ... ဟုတ်လား၊ အေး... အဲဒါလည်း ကောင်းသားနော်’

လမ်းမတန်းကြီးရဲ့ မျက်နှာစာ ပေးလေးဆယ် ခြောက်ဆယ် မြေကွက်မှာ ပေနှစ်ဆယ် ခြောက်ဆယ် နှစ်ခန်းတွဲ ကန်ထရိုက်တိုက်ကြီး ဆောက်လုပ်ချိန်ဟာ အချိန်ကောင်းမှီခဲ့၍ ဒေါ်သင်းသင်းနွယ်တို့ သားအမိက တစ်ခြမ်း၊ ကန်ထရိုက်တာက တစ်ခြမ်း ခွဲဝေရရှိခဲ့ပါသည်။ ခုနောက်ပိုင်းတွေမှာ တော့ ကန်ထရိုက်ဘက်က ဆဲဗင်းရိပ်ပဲ ‘7’ ယူတယ်လို့ သိရသည်။

ဒေါ်သင်းသင်းနွယ်တို့ ဟာလည်း ချို့ချို့တဲ့တဲ့ မဟုတ်ကြ၍ သူတို့ ရတဲ့ တစ်ခြမ်းလုံးကို တစ်ခန်းမှ မရောင်းပါ။ အလွှာခြောက်လွှာမှာ အပေါ်ဆုံးလွှာကို အကျိုးဆောင် အေဂျင်စီတစ်ခုကို ငှားထားပါသည်။ အလယ်နှစ်လွှာဖြစ်တဲ့ သုံးနှင့်လေးကို သူတို့ သားအမိ နေနေကာ အောက်ဆုံး မြေညီထပ်နှင့် ပထမထပ်ကို ငှားဖို့ ဈေးဖွင့်ထားတာ ကြာပါပြီ။

သူတို့ က လခယူလို့ ကောင်းအောင် နှစ်လွှာပေါင်း တစ်ဦးတည်း ငှားလိုသည်။ ဆိုင်ခန်းတွေ ဘာတွေ ဖွင့်လိုသည့် သူတချို့ကလည်း အောက်ဆုံးလွှာ တစ်လွှာပဲ ငှားလိုသည်။ အောက်ဆုံးလွှာ တစ်လွှာတည်း ငှားလျှင် လျှော့ချရမည့်ဈေးကို အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ညှိမရဘဲ အိမ်ရှင်ကလည်း ဆစ်ဈေးမပေးနိုင်၊ အိမ်ငှားကလည်း တစ်လွှာတည်းမို့ ဆိုဈေးများ သည် နှင့် ဈေးမတည့်ဘဲ ကြာမြင့်နေရာက ပျိုကကျတော့ အောက်ဆုံးလွှာနှင့် ပထမလွှာ နှစ်လွှာတွဲ ငှားလိုတဲ့ သူ ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းလိုပဲ

ဒေါ်သင်းသင်းနွယ်က ဆိုဈေးမှ အတော်အသင့် လျှော့ပေးလိုက်ပြီး ငှား ဖြစ်သွားခဲ့တာပင်။

ပျိုအဖို့ ကကျတော့ အောက်မြေညီထပ်ကို Beauty Spa တစ်ခု ဖွင့်မည်။ အပေါ်လွှာကို လူနေမည်။ ပျိုကိုယ်တိုင်က ခြောက်မိုင်ခွဲက ခြံနှင့်တိုက်ကို သံဝန်ထမ်းမိသားစုကို ငှားရစ်ခဲ့တဲ့ သူမို့ ဒီလောက်ပေးပြီး နှစ်လွှာ ငှားနေတဲ့ အတွက် ငှားရမ်းခချင်းချေလျှင် ပျိုခြံဘက်က ငွေပိုထွက်နေပါသေးသည် ။

ပျိုတို့ ခြံက လမ်းတွင်းပိုင်း ကျကျမို့ ပျိုဆိုင်ဖွင့်ဖို့ အဆင်မပြေရာ ခုချိန်ထိ ပျိုက မြေနီကုန်းဘက်မှာ အခန်းငှား ဖွင့်ခဲ့ရတာပင်။ အခုတော့ ဒီအခန်းက ပိုလည်း ကျယ်၊ အချက်အချာလည်း ပိုကျ၊ ကိုယ်နေဖို့ အိမ်နဲ့ တစ်တွဲတည်းလည်း ရ။ ပျိုအဖို့ အဆင်ပြေလှသည် ။

အောက်ထပ်ခန်း ဟောလ်ကို ယာယီ အကာအရံလေးများ ၊ ရေပိုက်လိုင်း၊ မီး၊ မှန်ချပ် စသည် တို့ ပျို အနည်းအကျဉ်း ပြင်ဆင်ရမည်။ အပေါ်ထပ်ကတော့ နဂိုကပင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း အပါအဝင် တောက်လျှောက် အခန်းဖွဲ့ထားပြီးသားပင်။ ပျိုဘာမှ ပြင်ဆင်စရာမလို။

‘တီ တီ တီ... တီ တီ တီ’

စာချုပ်များကို ကောက်ယူ၍ ဖိုင်လ်အိတ်ထဲ ပျို သိမ်းဆည်းနေဆဲပင် ပျို့ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက အသံမြည်လာပါသည် ။

ပျိုက ဖုန်းကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပြီး...

‘ဟယ်လို... ကိုည’

‘ပျိုလေးလား’

‘ဟုတ်’

‘ပျိုလေး အခု ဘယ်မှာ လဲ’

‘ပျို ငှားမယ့် အိမ်ခန်း ရောက်နေတယ် ကိုည၊ နက်ဖြန်ကို မနက်ကိုး နာရီ ချိန်းထားတယ် ကိုည၊ ကိုည အားတယ် မဟုတ်လားဟင်’

‘ပျိုလေး... နားထောင်ဦး၊ ကိုယ်အခု တအားယောက်ယက်ခတ် ပြေး လွှားနေပြီ၊ ပျိုလေးဆီတောင် ခုမှ ပဲ ဖုန်းဆက်ဖြစ်တာ၊ နက်ဖြန် သက် သေလက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ ကိုယ် မလိုက်နိုင်တော့ဘူး ပျိုလေး၊ ကိုစိုးကို ဖြစ်ဖြစ် လွှတ်ပေးမယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ကိုည’

‘ပျို... ကိုယ့်အစ်ကို စင်ကာပူမှာ ဆုံးသွားတယ်’

‘ဟယ်’

ပျိုသည် အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိပါသည် ။ ကိုညတို့ မှာ ‘ နောင်နေဦး’နှင့် ‘ညီညီဦး’ရယ်လို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာပင် ။ ကိုညရဲ့ အစ်ကို ကို ပျိုတစ်ကြိမ်မှ မမြင်ဖူး၊ မဆုံဖူးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုညရဲ့ နှုတ်ဖျားကနေ ‘ကိုနေ’ ‘ကိုနေ’ နှင့် တတွတ်တွတ် ပြောဖူးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုတော့ နားရည်ဝနေကာ ပျိုအစ်ကို တစ်ယောက် လိုပဲ ရင်နှိုးနေပါပြီ။

ကိုနောင်နေဦးဟာ ငယ်ငယ်တည်းက နည်းနည်းချူချာတဲ့ ကလေး။ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတဲ့ ကြားက သူ့ကိယ်တိုင်တော့ ဆရဝန် ဖြစ် ခဲ့တဲ့ သူပင်။ ပြီးတော့ သူတို့ ညီအစ်ကိုက အသက်ချင်း ခြောက်နှစ် ကွာခြားတဲ့ အတွက် ကစားဖက် ရန်ဖြစ်ဖက်လို မဖြစ်ခဲ့ဘဲ အစ်ကိုက လည်း ညီကိုသိပ်ချစ်၊ ညီကလည်း အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်။

ကိုညဟာ သူ့အစ်ကို ကိုတင် သိပ်ချစ်တာမဟုတ်။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ တစ်

ဦးတည်းသော သမီးလေး၊ သူ့တူမလေး အိန်ဂျယ်လ်ကိုလည်း အလွန်ကို ချစ်ပါသည်။ ။ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်သလဲဆိုရင် ကိုညရဲ့ လည်တိုင်က ပ လက်တီနမ်ဆွဲကြိုး ခပ်တုတ်တုတ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ လေးထောင့်ပုံ ပ လက်တီနမ် လော့ကတ်ပြားကလေးဟာ သေတ္တာလေးလို ပိတ်လို့ ဖွင့်လို့ ရတဲ့ ဟာ ဖြစ်ပြီး အတွင်းဖက်မှာ သူ့တူမလေးရဲ့ ချစ်ဖို့ ကောင်းလှတဲ့ မျက်နှာပြည့် ဓာတ်ပုံကလေးကို အမြတ်တနိုး ထည့်သွင်းထားတာကိုပဲ ကြည့်ပေါ့။

ပျိုသည် သတိပြန်ဝင်ကာ

‘ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုည’

‘ဒီမနက်ပဲ ကိုယ့်ဆီ အီးမေးလ်လာတယ်၊ အဲဒီကတည်းက ဒီနဲ့ ဟိုနဲ့ အီးမေးလ်ပို့လိုက် ဖုန်းပြောလိုက် ကိုယ်သွားဖို့ လက်မှတ်ကြိုးစားလိုက် နဲ့ ’

ညီညဦးဟာ ဘစ်စ်နက်စ် ပျစ်ပို့ထံ ကိုင်ဆောင်သူမို့ အချိန်မရွေး တော့ ကောက်ထ သွားနိုင်သူမျိုးပင်။ လက်မှတ်သာ ရမရ ကြိုးစားရမှာ ။

‘လက်မှတ် ရပြီလား ကိုည’

‘ရပြီပျို၊ ဒီညပဲ ခုနှစ်နာရီခွဲ ကိုယ်သွားမယ်’

‘ပျို စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကိုညရယ်၊ ရောဂါနဲ့ ပဲလားဟင်’

‘ရောဂါနဲ့ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ အပျိုထံမန့်ထံမှာ ဝါယာရှော့ခံဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်တာလို့ ပြောတယ်’

‘ဟင်... ဒါဖြင့် သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေး’

‘အားလုံး ဆေးရုံမှာ ပျို့လေး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် ချက်ချင်း သွားဖို့ လို တယ်။ ပြီးတော့ ကြာရင်လည်း နည်းနည်းကြာမယ်။ ဆေးရုံမှာ ဟိုသား အမိက ဘယ်လို အခြေအနေလဲ မသိဘူးလေ။ ကိုယ် အခု ဆက်သွယ်ရ တာက အဲဒီက ကိုနေ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပဲ။ ဟိုကျမှ အခြေအနေ အားလုံး သိရမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုည ဒီကို ဘာမှ နောက်ဆံ့ မတင်းနဲ့ ၊ ဟိုမှာ အားလုံးအ ဆင်ပြေတဲ့ အထိ နေလေ။ ကိုညကို ပျို့ ဘာလုပ်ပေးလို့ ရလဲ၊ ကူညီပေးဖို့ လိုတာရှိရင် ပျို့ဆီ လှမ်းဆက်နော်’

‘ပျို့လေး... မေမေ့ကို နည်းနည်း လာပြီး အားပေးလိုက်ပါဦး၊ အိမ်မှာ တော့ မေမေ့ညီမတော် တူမတွေ လာနေပေးမယ်။ အခုရောက်နေပြီ၊ ပျို့ တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်လောက် အားပေး မျက်နှာပြုလေး လာရုံပဲ’

‘စိတ်ချပါ ကိုည၊ ပျို့ ဒီနေ့လည်း လာလိုက်မယ်’

‘ဒါပဲ ပျို့လေး၊ ကိုယ် လုပ်စရာ ပေါ် လာပြီ၊ အဲဒီဘက်ခြမ်းကို ကားက ပ်ရပ်လိုက်တော့ ကိုစိုး’

ကိုည ကားပေါ်ကနေ ပြောနေတာ ပျို့သိရသည် ။ ကိုစိုးဟာ ညီညဦး ရဲ့ တပည့်။

ပျို့သည် ဖုန်းလေးကို ပိတ်ပြီး စိတ်မကောင်းလှဘဲ ဝိုင်ငြိမ်နေမိ၏။

‘ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လဲ သမီး၊ နက်ဖြန် စာချုပ်ဖို့ အဆင်ပြေရဲ့ လား’

‘ဪ... အန်တီ၊ စာချုပ်ဖို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ စာချုပ်ချုပ်ရင် အသိ သက်သေ လိုက်လာပေးမယ့် မိတ်ဆွေက ခရီးသွားစရာ ပေါ်လာလို့ ပါ၊ တခြား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကိုပဲ ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်’

‘ဪ... အေး... အေး... အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ နက်ဖြန်

စာချုပ်ချုပ်မယ်ဆိုပေမယ့် သမီးတို့ လည်း စရန်ချထားပြီးသားပဲ၊ ရွှေစရာ ပြောင်းစရာတွေ ဒီနေ့လုပ်လို့ အဆင်ပြေရင်လည်း ရွှေနှင့်ပါ၊ ရပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ပျို အောက်ဆုံးထပ်ကို ရေပိုက်သမားခေါ်ပြီး ပြချင်ပါတယ်၊ လိုတဲ့ ပစ္စည်း သူကြိုဝယ်လာနိုင်အောင်လို့ ပါ၊ ခေါင်းလျှော်ကုတင်တွေရဲ့ ခေါင်းရင်းတွေမှာ ဗေစင်လေးတွေ တပ်ရမှာ ဆိုတော့’

‘ရတယ်လေ... ကြည့်ပါ၊ ပြပါ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သာလုပ်နှင့်ပါ’

ပျို စရန်ချထားတဲ့ ငွေကလည်း အတော်များများ မို့ ဒေါ်သင်းသင်းနွယ်က လိုက်လိုက်လျောလျောပင် ပျိုကို သော့တစ်စုံ ထုတ်ပေးရင်း...

‘လောလောဆယ် ခတ်ထားတဲ့ သော့ပေါ့၊ သမီး ပြောင်းလာရင်တော့ သော့သစ်တွေ သုံးမှာ ပဲဆိုတော့ ဒီသော့တွေ သော့ခလောက်တွေ အန်တီဆီ ပြန်အပ်ထားလိုက်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ပျိုက ထိုင်ရာမှ ထရင်း...

‘ဒါဖြင့် ပျို ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် အန်တီ၊ ရေပိုက်သမားကို ဆက်သွယ်ပြီး ညနေလောက်မှ တစ်ခေါက် ပြန် လာပြီး သူ့ကို ပြတော့မယ်၊ ပျိုကို ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေး... အေး... ကောင်းပါပြီ သမီး’

နံရံကို မှီနေတဲ့ သားထွေးဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးသည် ပျာပျာသလဲပင် ပျို ပြန်ဖို့ အတွက် တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးပါသည် ။ ပျို တံခါးဝမှ အထွက်တွင် အရောဝင်လိုတဲ့ ခပ်ပြုံးပြုံး ကလေးမျက်နှာလေးနှင့်...

‘မမ ဘာနဲ့ ပြန်မလဲ၊ အဆင်ပြေရဲ့ လား’

‘မမ ကားပါတယ်၊ ဘေးလမ်းထဲမှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်’

‘ဪ...’

ပျိုက ကောင်လေးကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ။ ပျိုကို တစ်ဆစ်ချိုး လှေကားထိပ်အထိ ထွက်ရပ် ငုံ့ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ကြောင်း စိတ်က အလိုအလျောက် သိနေသည်။ ။

ခပ်ချောချောခပ်လှလှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ခင်မင်အရောဝင် ချင်ပုံ အမူအရာ ရှိသော်လည်း သူ့ပုံစံက အမြင်ကပ်စရာတော့ မရှိပေ။ ဖြူစင်ဝင်းဥတု အသားအရောင် ကြည်ကြည်ကလေးမှာ မျက်ခုံးမည်းမည်း တန်းတန်းကလေးနှင့် ကောင်ကလေးရဲ့ ရုပ်ကသန့်ကာ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ အပြင် အမူအရာ၊ အကြည့်အပြုံးလေးတွေက ကလေးရုပ်ပင် သေချာ မပျောက်ချင်သေးသလို ကလန်ကလား ထွားထွားနုနုနှင့် ချစ်စရာ ခင်စရာကလေးတောင် ကောင်းနေပါသေးသည်။ ။

အောက်ရောက်တော့မှ ပျို ဒုက္ခ ရောက်တော့တာပင်။ ပျိုရဲ့ ဆူပါဆလွန်းကား မက်တဲလစ် ဆီးရောင်ကလေးဟာ ရှေ့ဘီးတစ်လုံး ပြားနေလေသည်။ ။

ပျိုသည် ကားနောက်ဖုံးဖွင့်ကာ ဂျိုက်နှင့် စပန်နာရှာသော်လည်း မတွေ့။ ဘီးပိုကတော့ ပါသည်။ ။ ဖြေရှင်းစရာ နည်းလမ်း အလွယ်တကူ တစ်ခုပဲ စဉ်းစာလို့ ရလေရာ လမ်းထိပ်က ဒေါ်သင်းသင်းနွယ်တို့ တိုက်ကြီးအောက် ပျို ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရလျက် သုံးထပ်က ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲလိုက်ရပါတော့သည်။ ။

ဝရန်တာကျယ်ကျယ်ကြီး၌ ချက်ချင်း ပေါ်လာသူမှာ သားထွေးပင်။ ။

‘မမ ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ’

‘ဘာမှ မကျန်ပါဘူး၊ သားထွေးမှာ ဂျိုက်တို့ စပန်နာတို့ ရှိသလားဟင်’

ပျိုသည် အားနာပါးနာနှင့်ပင် မော့မော့ကလေး မေးလိုက်ရပါသည်။ ။

‘ကားဘီ ပေါက်လို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ခဏ... ခဏ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်’

ဝရန်တာမှ သားထွေး လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည် ၊ ပျို ရပ်စောင့်ရတာ ဘာမှ မကြာလိုက်။ ခုနက တွေ့ခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း တီရှပ်လက်ပြတ် အဖြူရောင်၊ ခူးကျော်ကျော် စကဂျင်း ဘောင်းဘီပွနှင့် သားထွေး ဆင်းလာသည် ။ သူ့လက်ထဲ ဘာမှ ပါမလာ။

‘တခြားက ငှားရမှာ လားဟင်၊ မမက သားထွေးတို့ ဆီမှာ ရှိမလားလို့၊ အားနာစရာ ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်’

‘မငှားရပါဘူး မမ၊ ဒီမှာ လေ ကျွန်တော့်ကား၊ ကားထဲမှာ မို့လို့’

ပျိုက တိုက်ရှေ့ ပလက်ဖောင်းကပ်ရပ်ထားသော သားထွေး ညွှန်ပြတဲ့ ကားကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ခေတ်လူငယ်မောင်းတဲ့ ကားပီပီ အတက်အလက်တွေ စတစ်ကာတွေနှင့် ပြင်ချင်တိုင်း ပြင်ဆင်ထားသော အနက်ရောင် ကားတစ်စီးသည် ကားအမျိုးအစားပင် မှန်းရခက်အောင် တော်ပံလို စကျိုင်းလာတွေ၊ မီးလုံးဆန်းတွေနှင့်။ ကားဘေးပတ်လည် အောက်ခြေမှာ ငွေရောင်အပြားကြီး တပ်ထားတာကလည်း စလိုးဒေါင်းဘုတွေကိုပင် ဖြတ်ဖို့ ခက်အောင် မြေပြင်နား ကပ်နေသည် ။

ကားသော့ကို ဖွင့်၍ သူ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင် ကားထဲမှာ မီးပြာပြာ လင်းသွားသည် ။ သားထွေးက နောက်ဖုံးကို ခလုတ်ဆွဲဖွင့်၍ ရှေ့တံခါး ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ ပျို့ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီးမှ နောက်ဖုံး သွားလှန်ဖွင့် ကာ ဂျိုက်တို့ စပန်နာတို့ ထုတ်ယူလိုက်ပါသည် ။

‘မမကား ဘယ်မှာ လဲ’

‘ဒီဘေးလမ်းကြားမှာ သားထွေး’

ပျို့က ရှေ့မှ လျှောက်ခဲ့ပြီး ကားနံဘေး ရပ်လိုက်ပါသည် ။

‘ဘီးရော အပိုပါလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဘီးပါတယ်’

‘အဟဲဟဲ... မမကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရိုရိုသေသေနဲ့ ၊ ဟုတ်ကဲ့တွေ ဘာတွေ ပြောစရာ မလိုပါဘူး’

‘အို... ဒီလိုပဲ ပြောရမှာ ပေါ့ သားထွေးရယ်’

‘အေး... လို့ ပြောရင် ရပါတယ်’

‘အို... သားထွေးကလည်း မဟုတ်တာ’

သားထွေးက ကျောတစ်ဝက်လောက် စတက်ပိဆံပင်လှလှကလေးနှင့် ပျို့ကလျာဆိုကြွ အစ်မကြီးကို ခင်မင်ချစ်စနိုးနှင့် ပြုံးကြည့်သည် ။ ဒီမ မရဲ့ စကားပြောဆိုပုံကလေးဟာ မိန်းမဆန်ဆန် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နူးနူး ညံ့ညံ့လေး။ ရုပ်ကလေးကလည်း ချောတာအပြင် ကျက်သရေရှိတဲ့ အလှ တစ်မျိုးက ထပ်ဆင့်ထားပါသေးသည် ။

‘မမ နေရိပ်ထဲ သွားရပ်နေလေ’

‘အို... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မမလည်း ကူရမှာ ပေါ့’

‘ဟား ဟား၊ မမကူလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သွားပါ၊ ဒီနားလေးပဲဟာ၊ အဲဒီက နေ ရပ်ကြည့်နေ၊ သွားပါဆို’

သားထွေး ညွှန်ပြရာသို့ ပျိုက အားနာပါးနာ အင်တင်တင်လေး ရွှေ့ ရပ်ရပါသည်။ ။ တကယ်တော့ ကားဘီးကိုပင် ပျိုမပြီး ချနိုင်တာမဟုတ်။ ပျိုလက်တွေကလည်း နုနုနယ်နယ်နှင့် အားလည်း မရှိပါ။ သို့သော် ကိုယ့်ကိစ္စကို သူများကချည်း ခိုင်ခံလုပ်ပေးရမှာ ကိုဖြင့် အားနာမိသည်။ ။

သားထွေးကတော့ ကားကို နောက်ဘီး၌ အုတ်ခဲကျိုးရှာခု၊ ဘီးပိုကို ဆွဲချ၊ ပြားနေတဲ့ ရှေ့ဘီးအောက် ဂျိုက်တပ်၍ လှည့်ကာ မြင့်တင်ပြီး ဘီး ကိုဖြုတ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပျိုကို ကြားဖောက် လှည့်ပြီးပြနေသေး တာက ကလေးလေး ကျနေတာပင်။

‘မမ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မလာနဲ့ အဲဒီကပဲနေ၊ စကားအော်ပြောလို့ ရတယ်’

ရှေ့တိုးမည့် ပျိုခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားရသည်။ ။

‘ဒီကို ပြောင်းပြီးရင် တိုက်ရှေ့ပဲ ကားရပ် သိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒီလမ်းထဲ ဝင်မရင်နဲ့၊ ဒီလမ်းက ကျဉ်းတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မမက အောက်ထပ်မှာ ပဲ ဆိုင်ဆိုတော့ တော်ရုံနဲ့ လည်း အပြင်ကို သွားလာနေမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတိုက်မှာ ညအိပ်ရတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားက လေးစီးပဲရှိတာ မမရဲ့ ၊ ကျွန်တော့်ကားရယ်၊ အခု မမကားရယ်၊ ဟိုဘက်

ကန်ထရိုက်ဘက်ခြမ်းက သူရောင်းထားတဲ့ အလယ်နှစ်ခန်းက ကားနှစ်စီးရယ်ပေါ့၊ အနေတော် ကွက်တိပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညညကျ ဘယ်ကကားတွေလဲ မသိဘူး၊ လာလာရပ်တယ်၊ ဒီတိုက်ကလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပါကင်လာလုပ်တာပေါ့’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

‘ကျွန်တော်တောင် တစ်ခါတလေ အိမ်ပြန်မိုးချုပ်ရင် ရပ်စရာနေရာ မရှိဘူး ဖြစ်နေရော၊ စရားပြောရတာပေါ့၊ ကိုယ့်ကားမရှိသေးဘဲနဲ့ ခုံချပြီး ဦးထားရမှာ လည်း ကျွန်တော်က ရှက်လို့ ၊ နောက်တော့ အမြဲရပ်မယ့် ဒီတိုက်က ကားမှန်းသိမှ နေရာချန်ထားပေးတာ၊ ခုဆိုရင် ဒီတိုက်က ကားသုံးစီးပဲ ရပ်တာဆိုပြီး ကျန်တဲ့ နေရာပိုမှာ တခြားကားတွေ ဝင်တာပေါ့၊ မမကားလည်း နောင်ကို အမြဲရပ်မယ်ဆိုတာ သိမှ ဖြစ်မယ်၊ မသိသေးရင် နေရာမချန်ဘဲ ကားလာထိုးထားမှာ ၊ မမ တစ်ခုခုကြောင့် နောက်ကျမှ အပြင်ကပြန်လာရင် ဒီရှေ့ရပ်စရာ မကျန်ပဲ ဟိုးအဝေးသွားရပ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟား... မမကလည်း ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် သားထွေး’

‘ဘာပြောပြော ဟုတ်ကဲ့ချည်းပဲ’

‘ဪ... အဲဒါ သားထွေးပြောတာကို လက်ခံနာယူတဲ့ သဘောပါ’

‘ဒါပေမဲ့ မမက အသက်ကြီးတာပဲ’

‘ကြီးပေမဲ့လည်း သားထွေးက ယောက်ျားလေး အရွယ်ရောက်တစ်ယောက်ပဲ၊ လေးလေးစားစား ပြောဆိုရမှာ ပေါ့’

‘အာ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ လည်း အစ်မတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး တခြားမှာ နေတာ၊ သူ့ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အေး အင်း နင် ငါနဲ့ ပဲ ပြောတာပဲ၊ ခိုင်းလိုက်တာလည်း အရမ်း၊ ခေါင်း ကိုတောင် လာလာခေါက်သေးတာ’

ပျိုက ပြုံးမိသည်။ ။

‘မမ အသက် အစိတ်လောက်ရှိလား’

‘အဟင်း... နှစ်ဆယ့်ခြောက်၊ သားထွေးကော’

‘နှစ်ဆယ့်သုံးပေမဲ့ လေးပြည့်တော့မှာ ပါ၊ ကျွတ်... တစ်နှစ်လောက် ပဲကွာမယ် ထင်တာ... အဟဲဟဲ’

ပျိုသည် အားကြိုးမာန်တက် စေတနာပါပါ ဘီးလဲပေးနေသည့် သားထွေးကို ခင်မင်စွာ ပြုံးကြည့်နေမိ၏။
